

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “ความต้องการการประกอบอาชีพของผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการ 3 ประการ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาประเภทลักษณะธุรกิจและสาขาอาชีพที่ผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงานให้ความสนใจในการประกอบอาชีพอิสระ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับเหตุผลและแรงจูงใจที่มีส่วนสนับสนุนและผลักดันให้ผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน เลือกรูปแบบการประกอบอาชีพอิสระ
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง กลุ่มอาชีพของผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน กับความต้องการปัจจัยสนับสนุนจากภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงานของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไป ที่อยู่ระหว่างการฝึกเตรียมเข้าทำงานในปีงบประมาณ 2549 โดยการสุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 80 คน จากประชากรทั้งสิ้น จำนวน 388 คน

สรุปผลการศึกษา

ข้อมูลทั่วไปของผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน

ข้อมูลทั่วไปของผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน ของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล จำนวน 80 คน เป็นเพศชาย 65 คน คิดเป็นร้อยละ 81.4 และเพศหญิงจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 18.6 กลุ่มตัวอย่าง มีอายุระหว่าง 15-20 ปี ร้อยละ 57.5 อายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 27.5 อายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 6.2 อายุ 41 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8.8 มีอายุต่ำสุด 15 ปี และอายุสูงสุด 52 ปี อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 23 ปี ($\bar{X} = 23.35$, S.D. = 9.28)

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษาของผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน ส่วนใหญ่จบการศึกษา ระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 48.8 มัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 26.2 ตั้งแต่ระดับ ปวช. ถึงปริญญาตรี มีน้อยที่สุด คือร้อยละ 25.0

สาขาอาชีพที่ผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงานมีมากที่สุด ได้แก่ ช่างเครื่องกล มีมากถึง ร้อยละ 36.2 รองลงมาได้แก่ ช่างไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ ร้อยละ 32.5 ช่างอุตสาหกรรมศิลป์ และ ช่างก่อสร้าง มีร้อยละ 11.2 และ ช่างอุตสาหกรรม มีน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 8.8

สถานภาพการทำงานก่อนเข้ารับการฝึก พบว่า ผู้รับการฝึกส่วนใหญ่ ว่างงานมีมากที่สุด ถึงร้อยละ 68.8 รองลงมาได้แก่ ผู้ที่อยู่ในวัยเรียนหนังสือ และนักศึกษาจบใหม่ ร้อยละ 16.2 ผู้ที่มีอาชีพทำงานบ้านหรือแม่บ้านและเจ้าของกิจการ มีน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 2.4

เหตุผลในการเข้ารับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน ผู้รับการฝึกส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าต้องการ เรียนรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพ มีมากถึงร้อยละ 78.7 รองลงมาได้แก่ ใช้เวลาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้ตัวเอง ร้อยละ 11.3 อยากรู้ความรู้สำหรับนำมาใช้ในการประกอบอาชีพ ร้อยละ 7.5 เพื่อนำไปหารายได้พิเศษเพิ่มจากรายได้ประจำ ร้อยละ 2.5

ประโยชน์ที่ได้รับ ผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของ ความรู้และทักษะที่ได้รับ แบ่งความคิดเห็นออกเป็น 3 ระดับคือ มาก ปานกลาง น้อย ผู้รับการฝึกส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเป็นประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึก คือ ทำให้มีงานทำและได้รับความรู้ ในการประกอบอาชีพอิสระ ในระดับมาก มีจำนวนมากที่สุด ถึงร้อยละ 76.2 รองลงมาคือ ทำให้มีมาตรฐานในการประกอบอาชีพ ร้อยละ 73.8 เพิ่มพูนความรู้ความสามารถในงานที่ทำอยู่ ร้อยละ 70.0 ลดความเสี่ยงในการประกอบอาชีพ ร้อยละ 60.0 ประกอบอาชีพอิสระได้อย่างมั่นคง ร้อยละ 53.8 และทำให้มีรายได้เสริมจากงานประจำ มีน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 20.0

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อหลักสูตรการฝึกเตรียมเข้าทำงาน ผู้รับการฝึกมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรการฝึก ในระดับมาก ร้อยละ 51.2 รองลงมาคือ ระดับมากที่สุด ร้อยละ 32.5 ปานกลาง ร้อยละ 12.5 พึงพอใจน้อย มีร้อยละ 3.8

ข้อมูลด้านการประกอบอาชีพอิสระ

ผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน มีความสนใจที่จะลงทุนทำธุรกิจในอนาคตประเภทธุรกิจ ที่ผู้รับการฝึกสนใจที่จะลงทุนในอนาคตส่วนใหญ่จะตรงตามสาขาที่ฝึกมีมากถึงร้อยละ 88.8 ส่วนผู้รับการฝึกที่ประกอบอาชีพไม่ตรงตามสาขาที่ฝึก มีร้อยละ 11.2

การเริ่มลงทุน ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจในอนาคตของผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน คิดว่ารอโอกาสเหมาะสมโดยยังไม่ลงทุนทันทีหลังจบการฝึก มีมากถึง ร้อยละ 80.0 ส่วนผู้ที่ลงทุนทันทีหลังจากจบการฝึก มีร้อยละ 20.0

ประเภทธุรกิจ ประเภทธุรกิจที่ผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงานคิดที่จะลงทุนในอนาคต มีมากที่สุด ได้แก่ ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ มีมากที่สุดถึงร้อยละ 55.0 รองลงมา ได้แก่ ธุรกิจด้านการผลิต ร้อยละ 20.0 ธุรกิจการค้าปลีก ร้อยละ 1.0 และการค้าส่งมีน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 10.0

แหล่งเงินทุน แหล่งเงินทุนในการประกอบอาชีพอิสระของผู้รับการฝึกในอนาคต คาดว่าจะมาจากตนเองมากที่สุด คือ ร้อยละ 45.0 รองลงมา คือ กู้จากหน่วยงานของรัฐ ร้อยละ 30.0 กู้ยืมจากเพื่อน ร้อยละ 17.5 กู้จากสถาบันการเงิน ร้อยละ 5.0 และกู้จากญาติพี่น้อง มีน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 2.5

เหตุผลและแรงจูงใจในการเลือกการประกอบอาชีพอิสระ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1. ด้านบุคลิกภาพ 2. ด้านความรู้และประสบการณ์ 3. ด้านปัจจัยสภาพแวดล้อม และแบ่งระดับความคิดเห็นออกเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย สรุปความคิดเห็น ดังนี้

ด้านบุคลิกภาพ ผู้รับการฝึกส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ทำให้มีความสุขกับการได้คิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ โดยมีระดับความคิดเห็นในระดับมาก มีมากที่สุด คือ ร้อยละ 93.8 รองลงมา ได้แก่ การเป็นนายของตัวเองไม่ต้องรับคำสั่งจากใคร ร้อยละ 90.0 มีอิสระในการตัดสินใจ ร้อยละ 83.8 ความกล้าเสี่ยง กล้าคิดกล้าทำ และเป็นผู้นำ ร้อยละ 77.5

ด้านความรู้และประสบการณ์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ การมีความรู้และทักษะในสาขาอาชีพที่เลือก มีความคิดเห็นในระดับมาก มีมากที่สุด คือ ร้อยละ 68.8 รองลงมา ได้แก่ การทดลองทำหลาย ๆ อาชีพ จนกระทั่งค้นพบว่าควรประกอบอาชีพใดเป็นหลัก ร้อยละ 47.5 และการมีประสบการณ์เกี่ยวกับธุรกิจ ร้อยละ 43.8

ด้านปัจจัยสภาพแวดล้อม ผู้รับการฝึกมีความเห็นด้วยเกี่ยวกับ การสืบทอดภูมิปัญญาบรรพบุรุษ มีความเห็นด้วยในระดับมาก ร้อยละ 58.8 การได้รับผลตอบแทน ชื่อเสียงตามผลงานที่ทำ ร้อยละ 53.8 แรงสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด ร้อยละ 50.0 มีวัตถุดิบในท้องถิ่น ร้อยละ 35.0 ประกอบอาชีพตามอย่าง บิดา มารดา ร้อยละ 20.0 และเพื่อนชักชวน ร้อยละ 15.0

ความต้องการปัจจัยสนับสนุนจากภาครัฐ จำแนกตามกลุ่มอาชีพ 5 กลุ่มอาชีพ ได้แก่ 1. ช่างเครื่องกล 2. ช่างไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ 3. ช่างก่อสร้าง 4. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์ 5. ช่างอุตสาหกรรม และความต้องการปัจจัยสนับสนุนจากภาครัฐ

แบ่งเป็น 3 ด้านได้แก่ 1. ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับธุรกิจ 2. การตลาด 3. เงินทุน แบ่งระดับความคิดเห็น เป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย สรุปความคิดเห็น ดังนี้

ผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงานมีความต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐ ด้านความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับธุรกิจ มีความคิดเห็นในระดับมาก มีมากที่สุด ร้อยละ 70.0 รองลงมา คือ ด้านการตลาด และด้านเงินทุน ร้อยละ 63.7

ความต้องการปัจจัยสนับสนุนจากภาครัฐ จำแนกตามกลุ่มอาชีพ ผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน กลุ่มอาชีพอุตสาหกรรมศิลป์ ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุน ด้านความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับธุรกิจ ในระดับมาก มีมากที่สุด คือ ร้อยละ 100.0 ส่วนด้านการตลาด และ ด้านเงินทุน ร้อยละ 88.9 ผู้รับการฝึกกลุ่มอาชีพ ไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ ต้องการให้ภาครัฐ สนับสนุนในระดับมากมีมากที่สุด คือ ด้านความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับธุรกิจ ร้อยละ 92.4 รองลงมา คือ ด้านการตลาด ร้อยละ 84.6 และด้านเงินทุน ร้อยละ 73.1 ผู้รับการฝึกกลุ่มอาชีพ ก่อสร้าง ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนด้านการตลาด ในระดับมาก มีมากที่สุด คือ ร้อยละ 77.8 รองลงมา คือ ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับธุรกิจ และด้านเงินทุน ร้อยละ 66.7 ผู้รับการฝึกกลุ่มอาชีพ อุตสาหกรรม ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุน ด้านความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับธุรกิจ ด้าน การตลาด และเงินทุน ในระดับที่เท่ากัน คือร้อยละ 57.1 ผู้รับการฝึกกลุ่มอาชีพเครื่องกล ต้องการให้ภาครัฐ สนับสนุนด้านเงินทุน ในระดับมาก มีมากที่สุด คือ ร้อยละ 48.3 ด้านความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับธุรกิจ ร้อยละ 44.8 ด้านการตลาด ร้อยละ 34.5

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา ความต้องการการประกอบอาชีพอิสระของผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงานของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ทำให้ทราบปัญหาอุปสรรครวมทั้งข้อเสนอแนะและปัจจัยต่าง ๆ ที่มีส่วนช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้รับการฝึกเตรียมเข้าทำงานเลือกการประกอบอาชีพอิสระแทนการเป็นลูกจ้างในสถานประกอบการ ผู้ศึกษาได้นำผลการศึกษามาจัดทำเป็นข้อเสนอแนะ โดยใช้ความคิดเห็นของผู้ศึกษาประกอบกับข้อเสนอแนะจากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามและให้ความคิดเห็นมาประกอบกันเพื่อใช้ประโยชน์และเป็นข้อมูลในการพัฒนาส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ดังนี้

ด้านการดำเนินการพัฒนาฝีมือแรงงานเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการอาชีพอิสระให้มีประสิทธิภาพ

1. ผู้บริหารระดับสูงต้องให้ความสนใจในทุกขั้นตอนตั้งแต่การวางแผนและมีการตรวจสอบความถูกต้องเร่งรัดให้เกิดความคืบหน้าในทางปฏิบัติ เริ่มตั้งแต่การคัดเลือกผู้เข้ารับการฝึกอบรมให้ตรงกับความต้องการและความถนัด และตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน และระหว่างการฝึกอบรมผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลให้ความสนใจเอาใจใส่ และเมื่อสำเร็จการฝึกอบรมมีการติดตามประเมินผลเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง

2. เจ้าหน้าที่และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วนต้องมีความกระตือรือร้นและจริงจังในการทำงานเพื่อสนองนโยบายรัฐให้เป็นรูปธรรมและเกิดผลดีต่อแรงงานสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการส่งเสริมผู้ประกอบการอาชีพอิสระในทุกภาคส่วนของการปฏิบัติการ เช่น สำนักพัฒนาผู้ฝึกและเทคโนโลยีการฝึก กองส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพแรงงานและผู้ประกอบการ สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานภาค/ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัด เข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาจัดทำขั้นตอน ในการดำเนินงานด้วย เนื่องจากเป็นหน่วยงานที่ต้องเป็นผู้ปฏิบัติงานโดยตรง ซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่เข้าใจในระบบงานและปัญหาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

3. ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้มีความรู้ ความเข้าใจด้านนโยบาย และความรู้ การประกอบธุรกิจอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้สามารถให้คำแนะนำเบื้องต้นได้เมื่อผู้ประกอบการประสบปัญหาในด้านต่าง ๆ และให้สามารถประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงในการให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแนะนำ

4. มีการจัดทำแผนและทบทวนแผนปฏิบัติการส่งเสริมผู้ประกอบการอาชีพอิสระ หลังจากที่ได้ดำเนินการไปแล้วทุกปี ควรมีการติดตามประเมินผลในทุกขั้นตอน เพื่อทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานและนำมาปรับปรุงหาแนวทางที่เหมาะสมกับ สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้เสมอ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติอย่างจริงจัง

5. ควรให้มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ภายในกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และภายในกระทรวงแรงงานในการรวบรวมข้อมูลและจัดระบบข้อมูลให้มีความถูกต้องชัดเจน โดยคำนึงถึงการเชื่อมโยงจากข้อมูลส่วนรวมร่วมกัน สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานภาค ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดซึ่งเป็นหน่วยปฏิบัติในท้องที่ต้องให้ความร่วมมือในเรื่องของข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน รวดเร็วและครบถ้วน

6. ควรให้มีการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น แหล่งเงินทุนธนาคารของรัฐ และเอกชนที่ส่งเสริมด้านการประกอบธุรกิจขนาดเล็ก เช่น ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและ

ขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (ธพว.) ซึ่งเป็นสถาบันการเงินของรัฐภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงการคลังและกระทรวงอุตสาหกรรม เกิดจากการเปลี่ยนสถานะของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.) เป็นธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาส่งเสริมและช่วยเหลือปรับปรุงวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม โดยการให้สินเชื่อ ค้ำประกัน ร่วมลงทุน พร้อมทั้งให้คำปรึกษาและแนะนำเรียกว่า การกู้สินเชื่อเร่งด่วน (Fast track) นอกจากนี้ยังมี ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) และหน่วยงานของรัฐที่ให้ความช่วยเหลือ เช่น กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดให้มีเงินทุนหมุนเวียนเพื่อส่งเสริมอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรมไทย เพื่อให้ประชาชนได้กู้ยืมเงิน ฯลฯ เป็นต้น

7. ประสานงานความช่วยเหลือทางวิชาการกับผู้เชี่ยวชาญ ชาวญี่ปุ่น JICA ที่มาให้ความช่วยเหลือในเรื่องของโครงการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระเพื่อประโยชน์ในการหาแนวทางในการปฏิบัติงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

8. ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้ทราบอย่างกว้างขวาง

9. เพื่อมิให้เกิดความซ้ำซ้อนและเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการฝึกควรมีการประสานงานการฝึกอย่างมีระบบ หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนใดมีความเชี่ยวชาญในเรื่องใด ควรส่งต่อให้หน่วยงานนั้นได้ให้ความช่วยเหลือ เพราะแต่ละหน่วยงานมีความสามารถและเชี่ยวชาญ ตามแนวทางของตนเอง หากดำเนินการแบบต่างคนต่างทำก็จะสูญเปล่าทางทรัพยากรไม่ว่าจะเป็นวัสดุ อุปกรณ์ บุคลากร และความสูญเปล่าทางเวลา

10. พัฒนาระบบเครือข่ายเชื่อมโยงโดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัยโดยการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้สามารถใช้งานได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการพัฒนาทรัพยากรบุคคลในทุกกระดับให้มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในระดับความจำเป็นของการใช้งานที่แตกต่างกัน

11. การให้ความสำคัญในการติดตามประเมินผลในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติงานเพื่อทราบความคืบหน้าในการดำเนินงานปัญหาอุปสรรคที่พบเพื่อหาแนวทางปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและทันเหตุการณ์

ข้อเสนอแนะเพื่อให้ผู้รับบริการฝึกเตรียมเข้าทำงานสามารถนำความรู้และทักษะฝีมือไปใช้ในการประกอบอาชีพอิสระ

1. ศึกษาวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของธุรกิจแต่ละประเภทและแนวโน้มในอนาคต เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกเกิดความมั่นใจในการฝึกว่า เมื่อจบแล้วสามารถประกอบอาชีพอิสระได้อย่างยั่งยืน
2. ปรับปรุงหลักสูตรการฝึกให้มีความทันสมัยสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน การจัดหาวัสดุ เครื่องมือให้ทันสมัยและเทคโนโลยีและสอดคล้องกับความต้องการของแต่ละท้องถิ่น
3. พัฒนาระบบการแนะแนวการฝึกอาชีพให้กับแรงงานให้เกิดประสิทธิภาพ เช่น การจัดตั้งศูนย์ข้อมูลอาชีพอิสระที่มีฐานข้อมูลเกี่ยวกับการประกอบอาชีพอิสระที่ตรงกับศักยภาพของแรงงานแต่ละคน
4. สร้างระเบียบวินัยในการทำธุรกิจให้กับผู้รับการฝึกทั้งนี้เพราะเป็นการสร้างนิสัยที่ดีในการทำงานและการทำธุรกิจเพื่อให้เกิดความมั่นคงและยั่งยืนในอนาคต
5. สร้างการยอมรับมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล
6. ประสานงานความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนเกี่ยวกับแหล่งเงินทุน เช่น สถาบันการเงินภาครัฐ/เอกชน เพื่อให้ผู้เริ่มต้นเข้าสู่การประกอบธุรกิจด้วยตนเอง ได้มีโอกาสกู้ยืมเงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำหรือสนับสนุนโครงการ สินเชื่อแก่บุคคลเหล่านี้ เพื่อสนับสนุนความตั้งใจ ความรู้และความสามารถของบุคคลเหล่านี้ที่พร้อมจะประกอบอาชีพอิสระหรือเริ่มต้นเข้าสู่การประกอบธุรกิจด้วยตนเองแต่ขาดทุนทรัพย์เพื่อให้มีกำลังใจในการดำเนินกิจการต่อไป
7. สร้างระบบเครือข่ายการให้คำแนะนำปรึกษา และเชื่อมโยงเครือข่ายการจัดระบบที่เลี้ยงและที่ปรึกษาทางธุรกิจ โดยไม่คิดค่าตอบแทน ทั้งนี้เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการที่ประสบปัญหาต่าง ๆ ให้สามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้

พัฒนาและส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระในกลุ่มผู้ยากจนด้วยโอกาสในเขตชานเมืองและชนบทให้มีความยั่งยืน

1. พัฒนาสร้างเอกลักษณ์หมู่บ้านแถบชานเมืองหรือในชนบทให้เป็นแนวทางเดียวกัน เพื่อส่งเสริมด้านการตลาด เช่น หมู่บ้านช่างไม้แกะสลัก หมู่บ้านช่างทำเครื่องเงิน หมู่บ้านช่าง

ก่อสร้าง หมู่บ้านทอผ้าพื้นเมืองเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่น เป็นต้น โดยการพัฒนาศักยภาพแรงงานในหมู่บ้านให้เป็นทิศทางเดียวกัน

2. พัฒนาสร้างช่างในหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลจากตัวเมือง โดยการพัฒนาฝีมือให้แก่แรงงานในหมู่บ้าน ให้สามารถรู้จักการใช้บำรุงรักษา และซ่อมเครื่องมือประกอบอาชีพของตนเอง และสามารถซ่อมหรือบริการแก่คนในชุมชน หมู่บ้านหรือตำบล ของตนเอง เพื่อลดรายจ่ายการเดินทางไปส่งซ่อมในตัวเมือง

3. ส่งเสริมการพัฒนาระดับศักยภาพและขีดความสามารถของแรงงานในหมู่บ้านในชุมชนให้เป็นช่างบริการซ่อมเครื่องมือทำมาหากินได้เช่น เครื่องยนต์เล็กเพื่อการเกษตร รถไถนา เครื่องสูบน้ำ ฯลฯ เครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือน เช่น ทีวี วิทยุ หม้อหุงข้าว ฯลฯ และที่อยู่อาศัย เช่น ประปา หลังคาบ้าน ห้องน้ำ ฯลฯ

4. พัฒนาส่งเสริมการรวมกลุ่มเพื่อเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจของแรงงานฝีมือในหมู่บ้าน ชุมชน หรือตำบล จัดตั้งเป็น ศูนย์บริการซ่อมสร้างประจำตำบล หมู่บ้าน หรือชุมชน โดยเป็นศูนย์กลางในการรับงาน และประสานงานช่างบริการ ประจำตำบลหรือหมู่บ้าน เพื่อให้การบริการคนในชุมชน

5. ส่งเสริมการพัฒนาระดับฝีมือแก่กำลังแรงงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการผลิตหรือบริการของผลิตภัณฑ์สินค้า OTOP การบริหารจัดการ และการสร้างเครือข่ายหรือเชื่อมโยงธุรกิจและการตลาด

6. ส่งเสริมการพัฒนาทักษะเชิงคิด เพื่อสร้างนวัตกรรมเสริมสร้างมูลค่าผลิตภัณฑ์หรือวัสดุในพื้นที่ เช่นการพัฒนาทักษะการคิด ประดิษฐ์ในการบรรจุหีบห่อ การเพิ่มมูลค่าด้วยการแปรรูปสินค้าการเกษตร เป็นต้น